

opusdei.org

Obletnica ustanovitve Opus Dei

“Imel sem šestindvajset let,
božjo milost in dobro voljo in
nič več. In moral sem uresničiti
Opus Dei.”

17. Nov. 2011

Jožefmarija Escrivá je prišel v
Madrid aprila leta 1927. “V
Madridu,” je nekoč povedal, “sem
prejel svoje poslanstvo. Zaradi tega
in drugih razlogov, se upravičeno
čutim Madridčana.”

Na številki 45 v ulici Garcia de Paredes stoji bazilika Čudežne svetinje, ki jo vodijo Lazaristi. V njihovi centralni hiši, katere temeljni kamen je bil postavljen na dan sv. Jožefa leta 1883 in v kateri je danes Sanatorij čudežne svetinje, je sveti Jožefmarija ustanovil Opus Dei drugega oktobra 1928.

Od 30. septembra do 6. oktobra leta 1928 se je skupaj še s petimi duhovniki sem umaknil v samoto. Vstajali so ob petih zjutraj in hodili spat ob devetih zvečer. Medtem so imeli spraševanje vesti, mašo, govore, molitvene ure ...

V torek, drugega oktobra zjutraj, na praznik Angelov varuhov po sveti maši, je bil Jožefmarija v svoji sobi in bral beležke, ki jih je bil prinesel s seboj. Nenadoma ga je obšla izredna milost, po kateri je spoznal, da je Gospod dal odgovor na stalne prošnje: *Domine, ut videam* in

Domine, ut sit (Gospod, daj da bi videl; Gospod, zgodi se tvoja volja).

Tri leta pozneje je opisal srž tistega dogodka: »Medtem ko sem bral zapiske, sem prejel razsvetljenje o celotnem Opus Dei. Ganjen sem pokleknil, bil sem sam v sobi med enim in drugim govorom, in se zahvalil Bogu. Živo se spominjam zvonjenja zvonov župnije Naše angelske Gospe.«

Po močni in neizrekljivi luči milosti se je pokazalo Delo v svoji celoti. »Videl sem,« je beseda, ki jo je vedno uporabljal, da bi razložil to dejstvo. Bili so trenutki nepopisne veličine. Pred očmi, v svoji duši, je ta duhovnik v molitvi, razsvetljen od božje ljubezni, videl prikazan zgodovinski pregled človeškega odrešenja. V tistem trenutku je na neizrekljiv način spoznal božjo srčiko kristjanove poklicanosti, ki je poklican k osebnemu posvečevanju

in posvečevanju svojega dela pri opravljanju svojih zemeljskih opravil. V tej luči je videl vsebino Opus Dei, tedaj še neimenovanega orodja, namenjenega širitvi božjega načrta, splošne poklicanosti k svetosti in kako iz notranje vsebine Dela — orodja božje Cerkve — izžarevajo teološki principi in nadnaravni duh, ki prenavlja ljudi. Z neizmernim začudenjem, je globoko v svoji duši spoznal, da to razsvetljenje ni bilo samo odgovor na njegove prošnje, temveč tudi povabilo, da sprejme božjo nalogo.

Do prostora, v katerem je duhovnik molil, je prihajalo slavnostno zvonjenje zvonov cerkve Naše angelske Gospe iz bližnje soseske Cuatro caminos. Zvonjenje je ostalo za vedno v njegovi duši. Leta 1964 je povedal: »Še odzvanjajo v mojih ušesih zvonovi cerkve Naše angelske Gospe, ki so slavili svojo zaščitnico.«

»V sedanjem življenju, medtem ko po svetu hodimo naprej skupaj z našimi stanovskimi ali poklicnimi kolegi — kot pravi španski pregovor: vsaka ovca ima svoj par, kajti tako je naše življenje — nam Bog naš Oče daje priliko, da se vadimo v vseh krepostih, da živimo ljubezen do bližnjega, srčnost, pravičnost, iskrenost, zmernost, uboštvo, ponižnost, pokorščino ...«

Ta mladi duhovnik je postal oznanjevalec novega sporočila človeštvu, sporočila, ki je »staro kot evangelij in kot evangelij novo«. Vseeno pa se je v najboljšem primeru štel za ponižnega in zaničevanja vrednega oslička, na katerega so nenadoma naložili težko, dragoceno breme. Čudovito breme, ki mu ga je podelil Gospod in se je usedlo v globino njegove duše. V resnici je sveti Jožefmarija takole čutil svojo poklicanost:

»Če me vprašate, kako človek začuti božji klic, kako se tega zave, vam bom rekel, da je to nov pogled na življenje. To je, kot bi se v nas prižgala luč, je skrivnosten vzgib, ki človeka spodbuja, da nameni svoje najplemenitejše moči za dejavnost, ki s prakso pridobi vlogo službe. Ta življenjska moč, ki je kot velik vseobsegajoč plaz, je to, kar drugi imenujejo poklicanost.

Poklicanost nas nehote, ne da bi nas kaj vprašala, dvigne na življenjski položaj, ki ga ohranjamo z veseljem, polnim upanja do zadnjega diha. Je pojav, ki delu daje pomen poslanstva. Plemeniti in daje vrednost našemu obstoju. Jezus pride v dušo z oblastjo. Pride v tvojo. Pride v mojo. To je poklicanost«.

»Včeraj zvečer, sem po cesti razmišljal,« je napisal v svojih zapiskih, »da je Madrid postal moj Damask, kajti tu so mi padle luske z

oči moje duše (...) in tu sem prejel svoje poslanstvo.«

Pregledal je materialna sredstva, s katerimi je razpolagal za to nalogo, in spoznal svojo goloto. Gospod mu je na poti njegovega življenja korak za korakom odvzel vse, kar bi ga lahko oviralo. Ko je delal obračun, nam je dejal: »Takrat sem se znašel sam in moja edina prtljaga je bilo mojih šestindvajset let in dobra volja.« Ob neki drugi priložnosti pa je rekel: »Začeli smo z delom v Opus Dei, ko je Gospod to hotel, v popolnem pomanjkanju materialnih sredstev. Šestindvajset let, božja milost in dobra volja. In nič več.«